

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Noul Arhipăstor al Mitropoliei Banatului

La data de 17 februarie 1962 s-a întrunit la Palatul Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române din București, Colegiul Electoral Bisericesc, pentru a alege pe noul Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului.

La începerea ședinței s-a făcut apelul nominal al deputaților bisericești.

Dl Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri, a dat apoi citire Decretului Consiliului de Stat al R.P.R., pentru deschiderea Colegiului Electoral Bisericesc, chemat să aleagă pe noul Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului.

Ședința a fost prezidată de Prea Fericitul Patriarh Justinian. În cuvântarea pe care a rostit-o Prea Fericirea Sa a făcut o scurtă trecere în revistă a istoriei și importanței scaunului vlădicesc în care Colegiul Electoral este chemat să aleagă pe noul Arhipăstor. Cel ales va avea de muncit cu tact și înțelegere. Recomandă Colegiului Electoral să chibzuiască bine asupra persoanei pe care o va alege dintre membri Sf. Sinod.

După votare se deschide urna și se numără voturile. Se constată că a fost ales ca Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului, Prea Sfinția Sa Dr. Nicolae Corneanu, episcopul Aradului, Ienopolei și Hălmașului.

Rezultatul este primit de membrii Colegiului Electoral cu vii aplauze.

Prea Fericitul Patriarh Justinian, într-o cuvântare caldă și plină de învățăminte luminate, a binecuvântat pe Prea Sfințitul Dr. Nicolae Corneanu pentru alegerea ca Arhiepiscop și Mitropolit al Banatului.

Luînd cuvîntul noul ales, Prea Sfințitul Dr. Nicolae Corneanu, a subliniat faptul că duce cu Prea Sfinția Sa scurta dar bogata experiență pe care a cîștigat-o la cîrma Eparhiei Aradului, că va căuta cu timp și fără timp să conducă pe calea dreptei credințe turma credincioasă, că va fi un activ luptător pentru pace. A mulțumit Colegiului Electoral pentru încrederea pe care i-a arătat-o. A asigurat conducerea Sf. noastre Biserici, Sf. Sinod, pe Prea Fericitul Patriarh Justinian, pe Conducătorii Statului nostru, Onoratul Departament al Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri al R.P.R., că va fi un cinstit și devotat slujitor al Bisericii și al intereselor obștești

În ziua de 24 februarie a. c. a avut loc la Departamentul Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri din București, solemnitatea prezentării noului Mitropolit. La această solemnitate s-a dat citire Decretului Consiliului de Stat al R.P.R. pentru recunoașterea în postul de Arhiepiscop al Timișoarei și Caransebeșului și Mitropolit al Banatului a Inalt Prea Sfințitului Dr. Nicolae Corneanu. Noul Mitropolit a fost felicitat de cei prezenți.

Instalarea în scaunul Mitropolitan s-a săvîrșit la Timișoara, în 4 martie a. c.

În Duminica aceea, la orele 8, au sosit — împreună cu Inalt Prea Sfințitul Nicolae al Banatului — în gara Timișoara, cu un vagon special, Prea Fericitul Patriarh Justinian și Dl Prof. Dumitru Dogaru, Secretar General al Departamentului Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri al R.P.R. și persoanele care-i însoțeau. Înălții oaspeți au fost întâmpinați cu ceremonialul îndătinat de către reprezentanții centrului arhiepiscopesc și ai organelor locale ale puterii de Stat.

La Catedrală, Sf. Liturghie arhierescă a fost săvîrșită de Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, împreună cu Prea Sfinții Episcopi Teofil al Clujului și Valerian al Oradiei, înconjurați de un sobor de vicari, consilieri, protopopi și 10 diaconi.

De față erau, pe lângă înălții oaspeți de la București și reprezentanții Arhiepiscopiei Sibiului, Institutelor Teologice, ai Cultelor din Ardeal și Banat, etc.

Sfîrșindu-se Sf. Liturghie, P. S. Episcop Teocist, vicar patriarhal, a dat citire gramatei patriarhale de așezare în scaun a noului Mitropolit al Banatului. Prea Fericitul Patriarh Justinian a procedat apoi la înmînarea cîrjei de arhipăstorie, după care l-a condus pe Inalt Prea Sfinția Sa Dr. Nicolae Corneanu la jețul mitropolitan. În vremea aceasta corul Catedralei intona solemn: „Vrednic este!”

În numele Sf. Sinod, Prea Fericitul Patriarh Justinian — într-o cuvîntare însușită și plină de conținut — a arătat însemnătatea deosebită a actului înscăunării noului Mitropolit al Banatului și felicitîndu-l călduros, și-a exprimat deplina încredere că I. P. S. Dr. Nicolae Corneanu va face față cu pricepere și vrednicie înalțelor îndatoriri arhipăstorești.

Din partea Consiliului Arhiepiscopesc al Timișoarei și Caransebeșului a vorbit P. C. Consilier Dr. Victor Vlăduceanu, asigurînd pe I. P. S. Nicolae de devotamentul clerului și credincioșilor bănățeni.

A luat apoi cuvîntul Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului, exprimîndu-și sentimentele cu care urcă jețul vlădicesc al acestei străvechi mitropolii. Mărturisind că vrea să fie un arhipăstor cu dreptate și cu dragoste față de cler și de credincioși, I. P. S. Sa și-a exprimat nădejdea că noii săi fii duhovnicești cărora le este cunoscut de mult, îi vor răspunde cu dragoste și încredere fiiască. I. P. S. Sa a arătat că dintre ierarhii bănățeni, Sf. Mitropolit Iosif de la Partoș îi va fi mereu călăuză în ostenelele sale și prin rugăciuni stăruitoare îi va cere ajutorul binefăcător.

La solemnitatea înscăunării au fost prezenți și reprezentanți ai organelor locale regionale și orășenești, ai Comitetului de luptă pentru pace, ș. a.

Înceindu-se solemnitatea, înălții oaspeți împreună cu noul Mitropolit s-au îndreptat spre reședința mitropolitană, unde s-a desfășurat obișnuita recepție.

La orele două a avut loc masa de onoare oferită de Consiliul Arhiepiscopesc.

La masă au rostit toasturi: I. P. S. Mitropolit Firmilian al Olteniei, fost locșitor al Mitropoliei Banatului, P. S. Episcop Valerian al Oradiei, P. C. Protopop Toma Bujor din partea clerului din Arhiepiscopia Timișoarei, reprezentanți ai celorlalte culte: Episcop Argay György, Vicar David Iuliu, Vicarul Bisericii ortodoxe sîrbe din Timișoara Tomici Ștefan, Părintele vicar general Dr. Ferdinand Cziza, în numele cultului romano-catolic, Pastorul Nössner din partea Bisericii Evanghelice C.A., Protopopul unitarian Kovacs Ludovic, șef rabinul Dr. Neumann. În continuare a luat cuvîntul credinciosul Marin Ruba.

Din partea Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae Colan al Ardealului a vorbit P. C. Vicar Traian Belasçu.

Au urmat la cuvînt rectorul Institutului teologic unic de grad universitar protestant din Cluj, Dr. Ștefan Juhasz, P. C. Prof. Dr. Ioan G. Coman, din partea Institutului Teologic Universitar București și P. C. Dr. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu. P. C. Consilier Petru Sălăgeanu a vorbit din partea clerului și credincioșilor eparhiei Aradului, pe care a păstorit-o ca episcop Inalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Dr. Nicolae Corneanu.

Dl Secretar General al Departamentului Cultelor, Prof. Dumitru Dogaru, a urât Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului succes desăvîrșit în noua misiune ce i s-a încredințat, mergînd pe drumul slujirii nobilelor aspirații ale popoului nostru și îndrumînd preoțimea să fie la înălțimea cerințelor vremurilor noi pe care le trăim.

(Continuare în pag. 2)

Dezarmarea - problema cea mare

Pentru înlăturarea războiului și statornicirea unei păci trainice e nevoie de dezarmare generală și totală. Acest lucru l-a afirmat de la început Uniunea Sovietică, primul stat al oamenilor muncii, primul stat cu adevărat iubitor de pace.

Cu 40 de ani în urmă, în 1922, la Geneva, delegația U.R.S.S. a prezentat, din inițiativa lui V. I. Lenin planul pentru o dezarmare generală și totală a statelor. Propunerea a fost reluată în 1926 de Uniunea Sovietică, în fața Ligii Națiunilor, dar fără rezultat.

După cel de al doilea război mondial, în 1946, la prima sesiune a Adunării Generale a O.N.U., din nou U.R.S.S. a făcut propuneri concrete pentru dezarmare. De atunci și pînă azi, dezarmarea a rămas problema centrală, iar în comisiile și comitetele O.N.U. și în adunările ei generale — și în afară de ele — statele socialiste în frunte cu U.R.S.S. au făcut propuneri concrete pentru rezolvarea ei. Dezarmarea generală și totală și-a găsit expresia cea mai înaltă în cunoscutele propuneri prezentate de premierul sovietic, N. S. Hrușciov, la cea de a XV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. (sept. 1960). De atunci au trecut 18 luni, iar dorințele arzătoare ale omenirii nu s-au împlinit. Cauza? Puterile imperialiste și blocurile lor militare au făcut totul și au folosit toate mijloacele ca să împiedece, prin discuții sterile și interminabile, rezolvarea problemei dezarmării. Astfel în Comitetul celor zece pentru dezarmare, ele au torpilat aceste tratative și au împiedecat luarea unor hotărâri concrete în această privință, iar lucrurile au ajuns într-un punct mort.

Sub paravanul tratativelor și declarațiilor generale, puterile apusene continuă cursa înarmărilor, amenințând cu un nou război.

Popoarele însă vor pace, vor dezarmare generală și totală, sub un control internațional eficient.

Astfel la cea de-a 16-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. s-a hotărât ca un Comitet de 18 state să se întrunească la Geneva, la 14 martie c., ca să trateze problema mare a zilelor noastre — dezarmarea generală și totală și să se ajungă la un acord internațional.

În vederea acestor lucrări și pentru deplina reușită a lor, premierul sovietic, N. S. Hrușciov a adresat, la 10 februarie c., un mesaj guvernelor țărilor participante, în care a făcut propunerea ca dezbaterile Comitetului celor 18 să înceapă **la cel mai înalt nivel**, adică cu participarea șefilor de guverne sau de state pentru că numai așa înțelegerea va da roadele așteptate.

Mesajul a fost primit cu bucurie și a aflat deplină aprobare în țările socialiste membre ale Comitetului din care face parte și Republica Populară Română. Aceeași

(Continuare din pag. 1)

A mulțumit tuturor, cald și pătrunzător, Înalt Prea Sfinția Sa Dr. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului.

Arhiepiscopia Sibiului dorește noului Arhiepiscop și Mitropolit al Banatului ca binecuvîntarea lui Dumnezeu să-i rodnicească ostenelele arhipăstorești pentru propășirea Bisericii, întărirea Patriei și statornicirea păcii în lume.

Intru mulți ani Înalt Prea Sfințite Părinte!

TELEGRAFUL ROMAN

atitudine pozitivă au manifestat și guvernul R.A.U., Birmania, India, Suedia, ș. a. care salută propunerea U.R.S.S. ca o dovadă de bunăvoință și dragoste de pace.

În Anglia și S.U.A. cercuri largi s-au pronunțat în favoarea propunerii sovietice. Totuși președintele I. Kennedy și premierul Macmillan au răspuns că, „întîlnirea propusă nu trebuie să se țină la început, ci poate ... mai târziu”. Aceasta, pentru că sub influența militaristilor, ei erau preocupați cu reluarea experiențelor nucleare în atmosferă și deci cu torpilarea de la început a tratativelor Comitetului celor 18.

Răspunsul Guvernului american a produs o vie reacție în rîndul studențimii, care timp de două zile a demonstrat în fața Casei Albe, într-un mod neobișnuit. Demonstrația s-a desfășurat sub semnul luptei împotriva reluării experiențelor atomice în atmosferă, a cursei înarmărilor, a războiului și pentru pace. Aceleași manifestații au fost și la Londra.

Respingerea propunerii sovietice arată clar a cui e vina că tratativele în problema

Împotriva experiențelor cu arme nucleare

La 2 martie a. c. președintele S.U.A., Kennedy a anunțat că în a doua jumătate a lunii aprilie a. c. vor începe experiențe în atmosferă cu noi arme atomice pe insula Christmas (Oceanul Pacific), care se află sub protectorat englez.

Știrea aceasta a ridicat un val de proteste în toată lumea. În primul rînd, în S.U.A. La New-York, Washington și alte orașe americane au avut loc manifestații ale femeilor, ale studenților, ale diferitelor organizații pentru dezarmare și pace — în care s-a condamnat hotărîrea guvernului american de a începe noi experiențe cu bombe atomice și s-a lansat chemarea la luptă pentru încetarea oricăror experiențe cu arme atomice, pentru interzicerea armelor atomice, pentru realizarea unui acord internațional de dezarmare generală și totală. Cancelaria Președintelui Kennedy a fost invadată de scrisori de protest. Tot așa de puternică este „mișcarea pentru dezarmarea nucleară” și în Anglia, unde se țin marșuri ale păcii, mitinguri și se desfășoară mari acțiuni ale populației împotriva reluării experiențelor cu arme atomice. Japonezii — care au avut de suferit de pe urma experiențelor americane din insula Bikini — au protestat împotriva noilor experiențe și au cerut anularea lor. Insuși guvernul japonez, sub presiunea opiniei publice, a trebuit să înainteze guvernului S.U.A. un protest oficial.

Opinia publică din toate țările se manifestă împotriva continuării experiențelor cu bombe atomice, pentru dezarmare nucleară, pentru dezarmare totală și generală.

Și diferitele Biserici au luat atitudine împotriva amintitelor experiențe ale S.U.A. Bisericele ortodoxe s-au pronunțat întotdeauna împotriva armelor atomice, pentru folosirea energiei nucleare în scopuri pașnice. Bisericele protestante și catolice au avut atitudini variate: unii reprezentanți occidentali au susținut înarmarea atomică, alții au fost împotriva. De astădată Consiliul Mondial al Bisericilor (în

dezarmării nu dau roadele dorite.

U.R.S.S. și celelalte țări socialiste, țările neutre afro-asiatice și toate popoarele lumii, cer să se pună capăt cursei înarmărilor, politici „de pe poziții de forță” dusă de cercurile agresive imperialiste și să se pornească de grabă pe calea păcii universale și permanente, asigurată de o dezarmare generală și totală.

De fapt problema dezarmării s-ar putea rezolva, dacă ar exista bunăvoință din partea statelor apusene și ele ar fi de acord cu luarea unor măsuri comune efective, practice. Aceasta ar aduce o destindere mare între state, popoare, pentru că s-ar înlătura teama de război. Așa s-ar crea condiții optime pentru progresul material și spiritual al omenirii, căci toate mijloacele care se irosesc pentru înarmare s-ar pune în slujba ridicării nivelului de trai, material și cultural, al popoarelor.

Republica Populară Română, alături de toate țările socialiste, aduce permanent aportul său pozitiv la rezolvarea problemei dezarmării. Oamenii din țara noastră aprobă și sprijinesc politica de pace a guvernului și luptă pentru realizarea programului de dezarmare generală și totală.

S. Radu

care sînt membre Biserici ortodoxe și culte protestante), prin Comisia pentru treburile internaționale, a luat atitudine împotriva hotărîrii președintelui Kennedy. Într-o scrisoare, adresată președintelui S.U.A., se arată că această hotărîre întărește cursa înarmărilor și mărește primejdia de război.

Armamentul atomic este cea mai mare primejdie, din cîte au amenințat vreodată viața omului pe pămînt. De aceea toți oamenii cu judecată sînt împotriva armelor atomice și luptă pentru nimicirea acestor arme și interzicerea experiențelor cu bombe atomice. Între moartea atomică și viață, popoarele aleg viața. Lupta popoarelor va birui.

Prochimene

Tu ești pretutîndeni, ca-n sufletul meu,
Iubitor de oameni, veșnic Dumnezeu

În tot pasul vremii Te simțim aproape
Văduvei ștergîndu-i lacrima din pleoape.

Tu ești moartea morții și-nvierea vieții
Clară fă să cadă roua dimineții

Curcubeu de pace admirăm în șoaptă
Numele rostindu-ți cu credință dreaptă.

Lumea nouă-și plîmbă etern peste noi
Blînd seninătatea în formele noi.

Toată strălucirea darurilor Tale,
O îmbracă munții și apele-n cale.

Prin multe șuvoaie, lumina cerească
Ne preschimbă-n farmec viața pămîntească,

Ne îmbracă traiul în podoabe noi,
Nu dorim niciunde pe lume război.

Nici morminte triste care-nchid în ele,
Vechile păcate și faptele rele.

Bucurii să crească pe întinsul lumii
Veseli să zîmbească toți copiii lumii.

Prof. I. Gh. Ivanciuc

In grija continuă pentru pace

Neconținut lucrează Mișcarea creștină pentru pace de la Praga, prin membrii săi, la susținerea operei păcii în lume, ca obligație firească a fiecărui creștin conștient.

Astfel unii membrii au participat la congresul consiliului ecumenist al bisericilor de la Delhi din India, alții au fost de față la ședința Consiliului mondial al păcii de la Stockholm, alții organizează conferințe pentru pace în țările lor, precum în Olanda, în Germania federală și Anglia și acum se pregătește o întrunire similară regională în Africa.

Cu toate aceste pregătiri și realizări s-a ocupat recent, la Budapesta, în zilele de 19—22 februarie 1962, ședința Comitetului de lucru al Mișcării creștine pentru pace de la Praga, cuprinzând biroul, cei 6 secretari și 16 membri permanenți. Valorificând întreaga activitate desfășurată cu deosebită însușire și abnegație, în care scop numai președintele Mișcării, decanul J. Hromadka a îndeplinit vreo 6 călătorii în străinătate, comitetul a stabilit programul acțiunilor de viitor și cu această ocazie a lansat și un comunicat, ca mărturie de vigilență către creștinii de pretutindeni, asupra problemelor ce trebuie mereu meditate și pentru care trebuie neconținut luptat și stăruit la orice ocazie. Il reproducem în întregime:

— Comitetul de lucru al Mișcării creștine pentru pace s-a întrunit la Budapesta și lucrările lui au fost inaugurate printr-o rugăciune comună și un cuvânt, care a dovedit cât de mult este apreciată în lume activitatea Mișcării creștine pentru pace. Obiect al consfățuirii era în primul rând pregătirea primei conferințe a Comitetului lărgit, de 116 membri, pentru luna mai 1962. În discuții comune s-a stabilit faptul, cum situația actuală înșoși accentuează și lărgeste activitatea Mișcării creștine pentru pace.

— Este însăși Evanghelia Domnului care necesită mărturia noastră a creștinilor pentru pace între oameni. Slujirea noastră nu constă în acțiuni de moralizare pură, ci vrea în sens biblic să împlinescă activitatea profetică a Bisericii prin slujirea preoțească, care acționează pe membri ei în direcția solidarității în durere, în necaz, în păcat și vină, dar și a dorinței și nădejdi, în lumina vestirii despre prezența Mîntuitorului Hristos în lumea aceasta. Aceasta dă Mișcării noastre obligația deosebită de a căuta popoarele în vederea păcii, înțelegerii, a prieteniei și colaborării. Ceea ce facem trebuie să fie adînc ancorate pe Biblie și bazat pe neconținută teologică innoire.

— Datoria noastră rămîne aceeași ca, într-o situație în care este vorba de existența omenirii, să creiem o atmosferă care să înlesnească bătăliilor de stat să lămurească pozitiv problemele lor. Această îndatorire este aceeași despre care am mai vorbit și altădată: ei îi aparțin problemele legate de dezarmare generală și totală sub un control internațional și interzicerea armelor de distrugere în masă. Noi ne rugăm pentru reușita conferinței de dezarmare a celor 18 state, în cadrul O.N.U. Noi constatăm lista problemelor care se mai cer rezolvate, ca dorința popoarelor din Asia și Africa pentru eliberare politică și economică, apoi nevoile Americii latine, precum și lupta contra ignoranței, a inapoierii și a sărăciei, rezolvarea problemei germane, etc. Sprijinim propunerile privitoare la crearea de zone denuclearizate în Europa, ca prim pas pentru dezarmarea generală și renunțarea categorică la orice ideie de război.

— In toate aceste probleme, și pot fi numărate și altele, bisericile au fost în pericol să privească unele probleme și prin prizmă de război rece. Constatăm și ispita unei pasivități, în care cad mulți dintre creștini. De aceea trebuie să lucrăm mai departe și să apelăm mai departe.

— Constatăm cu mulțumire că lucrarea noastră dobîndește rezultate și colaborări tot mai largi printre creștini. In multe state și biserici s-a realizat organizarea de conferințe regionale și de cercuri de lucru. Pe baza deciziei primei adunări pancreștine pentru pace de la Praga, din iunie 1961, am hotărît delegarea unei delegații pentru discuții cu Secretariatul consiliului ecumenist al bisericilor de la Geneva. Referatele pe care le pregătim pentru ședința Comitetului lărgit și lucrările comisiilor, în număr de 11, la care chemăm membrii să colaboreze, sînt expres-

Meditație

După iertare

Vin de la scaunul de judecată a milei Tale Iisuse, de la Sf. Spovedanie, unde în loc de judecată aspră am găsit compătimire, milă, iertare! Lanțul greu al păcatelor a fost peste mine, acum port cununa harului; am fost plin de o lepră groaznică, acum mă împodobește haina nevinovăției; am fost prada morții, acum m-am trezit la o viață nouă. Și Tu însuși ești acela, care ai făcut minuni cu mine, care așa m-ai transformat.

Înainte ca și cînd ași fi văzut fulgere amenințătoare pe cer ... acum totul este frumos și senin. Rugăciunea mea acum iarăși este glasul inimii de copil, în care e bucurie și iubire. Dacă mă duc la altar ... sînt ca și cînd ași vedea pe Iisus, cum iese cu brațele deschise, ca pe mine să mă cuprindă în brațe.

Oare nu-i aceasta amăgire?

Cum este cu puțință aceasta Iisuse, că Tu mi-ai iertat toate? Pentru ce mi-ai iertat pedeapsa, ca să fii cu mine milostiv? Pentru ce ți-ai uitat mînia, ca pe mine să mă încarci cu bunătatea Ta? Pentru ce ai lăsat la o parte asprimea, ca să ariți față de mine dovezi atît de mărețe ale iubirii Tale?

Tu mă iubești, iată răspunsul la toate întrebările acestea!

Tu totdeauna ai rămas același, Iisuse. Compătimire și milă oferi totdeauna celor păcătoși și eu de bună seamă sînt unul dintre cei mai păcătoși.

Îți mulțumesc Mîntuitorule, îți mulțumesc! Mai mult nu pot spune acum, cînd iarăși sînt al Tău, cu totul sînt al Tău.

Păcatele mi-au fost șterse. Pacea cu Mîntuitorul s-a realizat. Am iarăși drept să ocup loc între sufletele celor aleși, cari îl iubesc, am dreptul să mă unesc cu cîntecul îngerilor, am dreptul să cer preotului să-mi întărească inima cu trupul și sîngele sfînt al lui Iisus. Cît este de fericit sufletul în harul lui Dumnezeu! Iisus îmi cuprinde întreaga ființă și năzuință, sufletului meu îi dă o pace dulce, care ascunde în sine un colț de rai. Pînă cînd trăiesc pe Iisus nu mai vreau să-l vatăm.

Iisus iarăși este mulțumit cu mine. Imi vede inima și mi-o găsește curată; îmi vede sufletul și-l găsește frumos. Curățenia și frumusețea aceasta numai El o cunoaște în realitatea ei și numai El o poate prețui, că sînt exclusiv numai operele harului.

Sufletul meu acum este un cîntec frumos sărbătorec și nicăiri nu răsună atît de sonor, atît de curat ca și cîntecul mulțămitor, plin de bucurie și ardoare a unui suflet învîlat prin harul lui Hristos.

Primește pentru aceasta Iisuse, cu foarte mare milă primele flori gingașe ale vieții mele noi; primește din grădina sufletului meu și fructe care se coc, doar pămîntul Tu însuși l-ai cultivat și îngrijit cu osteneală dumnezeiască; cu sfîntul Tău Sînge l-ai udat și făcut productiv. Ție îți ofer toate. Prin harul tău m-am renăscut din nou. In iubirea Ta vreau să trăiesc, în brațele iubirii Tale vreau să mor.

sia speranței noastre că toți creștinii din variate biserici, toate asociațiile bisericești și fiecare creștin în parte, își iau asupra lor cu umilință și ascultare chemarea Mîntuitorului Hristos pentru acțiune și răspundere întru servirea omului și a creațiunii și pentru păzirea acestei lumi de abuzuri și de autodistrugere.

— Chemăm din nou pe toți frații și toate surorile din lume la această acțiune comună pentru pacea lumii!

Fiind menită această chemare către toți creștinii din lume, o înfățișez și cititorilor noștri cu aceeași invitație frățească de a-i da urmare prin faptele vieții lor creștinești.

Prof. M. Șesan

Cu viața mi s-a trezit și foamea. Da, te doresc Bunule Iisuse! Haina albă nu-mi este de-ajuns, nici inelul Tău de logodnă, nici sărutul iertării; eu doresc cu mult mai mult... Te doresc pe Tine!

Vino Iisuse, vino și locuiește în inima mea, pe care cu un preț de jertfă atît de mare o ai pregătit pentru Tine, vino stăpînește în casa Ta; vino luminează cu strălucirea ta; vino împărtășește-ți într-însa darurile, fă-mă fericit cu iubirea Ta.

Primește-mă la ospățul cel de taină al Sf. Împărătanii și mă hrănește cu piinea vieții, care s-a pogorît din cer, ca să te preamăresc pe Tine în veci!

Pr. N. Deac - Șomoștelnic

Heruvicul Joii celei mari

Cetele de îngeri
Nevăzut slujesc
Cu noi împreună
Tronului ceresc.
Că-mpăratul slavei
Jertfă tainică,
Se-aduce acuma
In biserică.
Cu dreaptă credință
Să ne-apropiem
Și Lui cu iubire
Să ne închinăm.
Cu Trupul vieții
Să ne-mpărtășim
Și părtași mării
Veșnice, să fim.
Vrednic e Stăpînul
A se lauda,
De toată făptura:
A l i u i a !

Pr. Al. Gherghel

Cuvinte cu folos

Cînd cineva primește o educație morală aleasă și ajunge cu timpul să nu mai șovăiască nicio dată în facerea binelui, ci-l săvîrșește în chip firesc, atunci acela e pe deplin virtuos și spunem că are caracter moral. Ținta nobilă a educației morale este a crește caractere morale. Acest titlu de-o mare valoare e tot ce poate fi pe lume mai de cinste și mai de preț.

Onoarea noastră sau stima de sine e sentimentul, ce-nsoțește cugetul, ce avem de valoarea și meritele noastre personale. Adevăratul sentiment de onoare e acela pe care îl are omul de caracter, omul virtuos.

Frate creștine, avem o datorie față de onoarea noastră, ca s-o păstrăm totdeauna nepătată și să avem grijă de ea, ca să nu se schimbe în mîndrie.

Datoriile noastre către aproapele se cuprind în legea dreptății și în legea dragostei. Una ne învață să respectăm drepturile aproapelui și alta ne spune să-i facem binele, precum zice Sf. Ap. Pavel: „Dați dar fiecăruia, ceia ce îi sînteți datorii” (Rom. 13, 17) și Hristos zice: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși!” (Matei 22, 39) și „faceți altora ceiace voiți să vi se facă vouă” (Matei 12, 12). Deci ia aminte, fiule!

Preot V. A. Bassarabin

Căință și îndreptare

Dangătul clopotelor bisericii ne cheamă în Postul Mare să pășim cu evlavie și să ne înfățișăm la picioarele Mintuitorului ce-și adastă pătimirea.

Pe dalele de piatră, roase de vremi și de genunchii atitor închinători, vom ingenunchia și noi în aceste zile de căință și de post.

De pe Sfântul Prestol, Iisus-Euharisticul va privi spre noi, ne va mângâia, ierta și binecuvînta.

Liniștea de taină a sfinței biserici în care vom intra va fi întreruptă, la timpul potrivit, de cîntarea lină a sfințelor slujbe.

Ințelepciunea divină a Psalmilor, va picura în sufletele noastre stropii răcoritori de dumnezeiască rouă a credinței, nădejzii și dragostei.

Și-n susurul blind al cîntărilor și rugăciunilor Ceasurilor, Mezonopticilor și Utreniilor vom vedea chipul umilit al Vameșului care plîngîndu-și păcatele rostea copleșit de căință: „Doamne, milostiv fii mie, păcătosului”.

Oare vom ști și noi, în aceste zile de reculegere, să stăm ca și el înaintea blindului Mintuitor și să vedem noianul păcatelor noastre care au tulburat limpezimea conștiinței noastre, a sufletului nostru?... Vom auzi de atîtea ori rostindu-se și-n acest post, rugăciunea sfințului Efreem Sirul și noi înșine adeseori o vom rosti cu buze evlavioase și cu inima încălzită de credință: „Doamne și stăpînul vieții mele, duhul trîndăviei, al grijei de multe, al iubirii de stăpînie și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie”.

Și ca vameșul suspinînd, întru căință, ne vom ruga: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul”.

Suspinele noastre și lacrimile noastre nu vor rămîne seci și sterpe. Dimpotrivă. Ne vom pleca, spre duhovnicească rodire de faptă bună, sub patrafirul duhovnicului cu jața blindă, cu ochii strălucitori de dragoste și lui îi vom spune toate frămîntările sufletului nostru încărcat de păcate, ca și toate hotărîrile noastre de îndreptare, de mai bine.

Prin graiul lui blind vom primi povește mîngîitoare și ziditoare de suflet. Suspinele și lacrimile căinței noastre vor rodi iertarea păcatelor noastre de la Hristos Mintuitorul, prin Sfînta Taină a Spovedaniei.

Și atunci, cu sufletul împăcat și luminat de căință și smerenie, mîngîiat și vindecat de „ranele păcatelor” vom rosti către Domnul cuvintele de cerere ale rugăciunii Sf. Efreem Sirul: „Iar duhul curățeniei, al gîndului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, slugii Tale”.

Avem nevoie de curăția trupurilor noastre pentru că prin ele clădim viața noastră nouă, și cu miinile noastre ridicăm falnicele ziduri ale societății noastre noi și puternice de pace și bună stare pentru toți cei ce muncesc.

Avem nevoie de curăția trupurilor noastre pentru că ele sînt „biserici ale Duhului Sfînt, vase de cinste” și chimvale de preamărire a lui Dumnezeu (cf. I Cor. 3, 16 și II Tim. 2, 20—21).

Avem nevoie de curăția sufletelor noastre pentru ca să ne ridicăm la înălțimea împlinirii îndemnului apostolic: „Preamăriți pe Dumnezeu în trupurile voastre și în sufletele voastre!” (I Cor. 6, 20).

„Dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat” a spus Mintuitorul (Matei 6, 22).

Cît de mult dorim ca sufletul nostru să fie duhovnicescul ochi plin de lumina lui Hristos care „luminează tuturor”!

Avem nevoie de curăție pentru a ne putea apropia fără prihană de Sfîntul Trup și Singe al Mintuitorului și a ne împărtăși cu vrednicie și pentru a nu ajunge în starea celor ce cu nevrednicie mîncă Trupul Domnului și sorb din potirul

vieții Singele Său, luîndu-și nu mîntuire, ci oșindă (cf. I Cor. 11, 26—29).

Ci noi, cu vrednicie să ne unim cu Hristos Euharisticul, spunînd împreună cu sfințitul apostol Pavel: „nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește întru mine” (Gal. 2, 20). Avem nevoie și de gînd smerit pentru a rămîne în starea fericită a celui ce-și dă seama de neputința și nimicnicia sa, a celui ce stă de strajă la porțile inimii spre a o feri de atacurile ispititorului, și a o întări ca pe o cetate a lui Dumnezeu, căci noi dorim și trebuie să ajungem „împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu” (Efes. 2, 19).

Gîndul smerit ne ține mereu în stare de veghe și ne oprește de a cădea în somnul încrederii de sine și al mîndriei pierzătoare de suflet și răpitoare a moștenirii vieții veșnice.

Avem nevoie de răbdare, căci pe cărările vieții noastre pămîntești întîlnim și greutăți și dureri trupesti sau sufletești și vestmintul virtuților e de-atîtea ori zdrențuit de ciulinii patimilor!

Duhul răbdării ne e de lipsă în trudnicul urcuș al vieții închinată Mintuitorului și el este încununat de răsplătirea rostită pe Muntele Fericirilor (Matei 5, 12). Dorul creștin rostit în duioasă și smerită rugăciune cere pentru noi și duhul dragostei „căci întru aceasta vor cunoaște oamenii că sînteți ucenicii Mei de veți avea dragoste între voi” (Ioan 13, 35).

Dragostea creștină e lumina zorilor zilelor păcii și a buneîi invoiri între oameni, apa vie care stinge vîlvătaia nedreptăților și războaielor nimicitoare de tot ce e rodul trudnicelor realizări omenești.

Dragostea e virtutea ce pogoară de la Dumnezeu ca har și dar al Său și care ne unește cu El și cu semenii noștri și ea e puterea ce ne face ca „toate să le suferim, toate să le credem, toate să le nădăjduim, toate să le răbdăm, bine știind că dragostea niciodată nu cade” și ea e cununa și slava credinței și nădejzii (cf. I Cor. 13, 7—8 și 13).

Pătrunși de dumnezeiasca înnoire a trupurilor și sufletelor noastre săvîrșită prin Sfînta Taină a Spovedaniei, avînd cu noi atîta nor de mărturii și jăgăduințe mîntuitoare ne vom apropia de „Cel ce atîta dragoste a avut încît sufletul și l-a pus pentru prietenii Săi” (cf. Ioan 15, 13).

Și-n smerenia noastră vom rosti caldele cuvinte ale Sf. Efreem Sirul: „Dă-mi, Doamne, ca să-mi văd greșalele mele și să nu osîndesc pe fratele meu”, căci nu eu, ci Tu ești judecătorul și răsplătitorul faptelor noastre.

Apropiîndu-ne de „hrana cea cerească și de paharul vieții” vom fi și noi pătrunși de adîncul și trainicul simțămînt al smereniei creștine și apostolice care rostește cu pătrundere și cutremurare marele adevăr: „Hristos a venit să mîntuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu” (I Tim. 1, 15) și împărtășindu-ne cu Trupul și Singele Domnului ne vom încălzi duhovnicește de înțelegerea și împlinirea în viața noastră a cuvîntelor Sale: „Cel ce se smerește pe sine, se va înălța!” (Luca 14, 11 și 18, 14).

Atunci cînd vom gusta și vom vedea „că bun este Domnul”, în clipa unirii noastre cu Hristos-Euharisticul, sufletul nostru va tresălta de bucuria primirii Vieții și Invierii și buzele noastre vor rosti cu sfințitul fior al credinței, nădejzii și dragostei: „Bine ești cuvîntat Doamne, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”.

Și dangătul clopotelor va răsuna tot mai duios chemîndu-ne în vremea Postului la rugăciune și la păstrarea tainice și trainice noastre uniri cu Hristos Domnul păcii, al dragostei și Invierii, cel ce prin jertfa Sa ne-a înălțat pe noi la treapta unei atît de mari cinstiri duhovnicești, dîndu-ne

mîntuitoarele împliniri ale harului Său și înălțîndu-ne la starea de fii ai lui Dumnezeu după har.

Și ori de cîte ori arșița patimilor ar încerca să pirjolească viața noastră să nu uităm că lacrimile căinței smerite sînt riurile de apă răcoritoare revărsate spre iertare în Sfînta Taină a Spovedaniei și înălțarea noastră e împlinită prin unirea noastră cu Hristos Mintuitorul în Sfînta Taină a Impărtășaniei. Și roua Taborului va fi mîngîierea noastră și răcoarea dimineții din grădina Invierii împlinirea credinței noastre, a nădejzii și dragostei noastre.

Preot I. V. Iacobescu

Sa înălțimea chemării

Trebuie să ne iubim unii pe alții, să ne iubim puternic, iată porunca Domnului, pe care trebuie s-o împlinim mereu.

Nu de mult am avut ocazia să stau de vorbă cu un prieten de religie mozaică, care, mi-a relatat felul cum un preot a împlinit această poruncă:

„Părinte, nu pot să uit figura unui preot care în zilele mele de amărăciune mi-a adus atît de multă mîngîiere.

— Era în timpul celui de-al doilea război mondial și eram internat într-un lagăr de evrei la Florești. Trăiam zilele grele ale muncilor de istoavă sub ochii sfredelitori ai nemților fasciști. Pe lîngă meseria mea mai aveam o meserie de muzicant, îmi plăcea să cînt la banjo. Ca mine mai erau mulți în lagăr care profesam în viață muzica.

La un Crăciun, odată, nemților le veni pofta să petreacă și cum în Florești cea mai mare casă era casa parohială unde locuia preotul ortodox, hotărîră să petreacă în acea casă. Dar cum la orice petrecere este nevoie și de lăutari, de astă dată muzicanții, pentru că nu se găseau alții în Florești, au fost recrutați dintre evreii care se găseau în lagăr. Printre aceștia mă aflam și eu. Casa parohială se umpluse de ofițeri nemți care benchetuiiau la mese. Cînd comandantul hitlerist, Oberstleutnant, a observat că le cîntă muzicanții evrei, s-a ridicat de la masă furios și-a dat poruncă să fie scoși din casă și să li se aplice cîte 25 de lovituri. Preotul ortodox care era de față, auzind acestea, s-a ridicat în picioare, a privit pe comandant și cu un glas hotărît i s-a adresat:

— „Domnule comandant, de aici din casă nu pleacă nici un evreu, deoarece aici eu sînt stăpîn, nu dumneavoastră. Dacă nu doriți n-au decît evreii să nu vă cînte, dar îi poftesc pe toți la masă, ca să ciocnesc cu fiecare un pahar de vin și să mă ospătez împreună cu ei. Astăzi, domnule comandant, la noi este Crăciunul, nașterea Domnului Iisus Hristos, nașterea „Aceluia” care a adus pe pămînt solia păcii și a buneîi înțelegeri între oameni. El ne-a spus că toți oamenii sîntem frați și că datoria noastră este ca să ne iubim unii pe alții”.

La aceste cuvinte comandantul cu toți ofițerii lui au părăsit casa, iar preotul s-a dovedit la înălțimea chemării sale, de slujitor al dragostei între oameni.

Cînd prietenul evreu a terminat istorisirea, am observat cît era de emoționat, iar eu m-am gîndit că după legea lui Dumnezeu fiecare om îmi este frate și că datorii sîntem să ne iubim unii pe alții pentru ca viața să triumfe sub faldurile înșorite ale păcii, care împarte cer și pămînt deopotrivă tuturor oamenilor, care prin muncă făuresc o viață mai bună.

Preot Tascianu Ștefan